

кория, но Танчо върви подсмиванат надоле изъ дола и търси останалото имане.

Бъше вече пладне, когато се върна вкъщи. Презъ отворената къщна врата се виждаше майка му, какъ шъта край огнището. Той постоя съ цвѣтята до вратичката, огледа се, па току се промъкна край зида, та въ плѣвнята. Шмугна се тамъ и чакъ по нѣкое време изскокна веселъ, бодъръ и съ бръкнати въ джебоветѣ рѣце, за-свирка къмъ къщи. Майка му го позна по свирнята.

— Де се дѣва цѣла заранъ, бре?
— пита го тя безъ да извърща глава, навела се да рѣже лукъ въ една паница.

— Тука бѣхъ, — смѣнкя той и се възви гърбомъ къмъ нея, сякашъ се страхуваше да не разкрие тайната му.

— Търсиха те дечурлига... цвѣтя да берете? — дигна тя разплакани отъ лютивото очи, погледна го какъвъ се е захилилъ и пакъ се наведе надъ паницата... — Сега сме само за цвѣтя!

Отъ радостъ Танчо се завъртѣ на единия си кракъ. Ще видишъ, майко, ти — иска да ѝ каже сякашъ той — само единъ день и ще видишъ, какъ се печелятъ пари, ще видишъ! И въ радостъта си той залита на пазаръ, купува на майка си нова забрадка, че не може да я гледа съ тая орѣфаната като повесмо, купува на себе си новъ каскетъ, че като засвирятъ утре музикитѣ, че като се хванатъ съ майка си за ржка, че като се бришнатъ на срѣдъ село, всички да видятъ и да имъ завидятъ. „Бре това Мария сиротицата ли е? Кога е излизала тя у хората? Каква се е стегнала

въ нова забрадка, кой ѝ купи тая нова забрадка?...“

Танчо вижда майка си, какъ се е свила край огнището и плаче отъ лютивото и не се стърпява. Грабва коматче хлѣбъ и пакъ хваща полето.

Така на два-три пѣти презъ деня той ходи по къра, бра каквото намѣри и всичко скри въ плѣвнята...

А вечертъта отъ трепетъ не можа да заспи. Смѣта, смѣта и не може да повѣрва, че толкова пари ще спечели. Петдесетъ китки момина сълза по единъ левъ китката — че то само отъ момината сълза излизатъ петдесетъ лева. Ами отъ другитѣ цвѣтя? Че тѣ ще надхвърлятъ сто... Охъ, мамоо, сто... мѣта се отъ радостъ въ леглото, а паритѣ растатъ всѣки часъ, над-

минаватъ сто, ставатъ двеста, триста, цѣлата плѣвня се изпълва съ пари, става цѣла банка. По едно време му идва да рипне, да грабне торбитѣ и още отъ сега да заприпка съ цвѣтята къмъ Ягодино, но вѣнъ е гѣста полѣтна тъмни-